

Подвигъ, деца, голѣмъ подвигъ е извършилъ дѣдо Миланъ, когато е билъ момче на вашитѣ години. Запомнете, какво ще ви кажа сега. Когато нашиятъ народъ е билъ подъ турско робство и руситѣ дошли да ни освободятъ, дѣдо Миланъ е билъ малко десетгодишно момче. Единъ день той пасѣлъ край рѣката Янтра тѣхнитѣ овце и видѣлъ, че въ една близка гора се скрили много хиляди турски войници и чакали да минатъ руситѣ презъ моста, за да ги нападнатъ отзадъ. Всички знаели, че руситѣ скоро ще минатъ отъ тамъ, знаелъ това и дѣдо Миланъ и решилъ да извърши подвигъ, но да спаси идващитѣ освободители. Не можелъ да мине презъ моста, защото турцитѣ щѣли да го видятъ, но както се билъ скрилъ изъ върбалака край рѣката, хвърлилъ се въ нея и заплувалъ къмъ другия брѣгъ. Видѣли го турцитѣ и започнали да стрелятъ по него. Крѣвътъ на дѣда Милана е обагрила тогава рѣката, но той изплувалъ на другия брѣгъ, съ последни сили е извървѣлъ нѣколко километри, срѣщналъ руситѣ, казалъ имъ за скрититѣ турци и падналъ въ безсъзнание. Руситѣ го провъзгласили за герой и самъ рускиятъ императоръ

го е наградилъ съ орденъ. Но отъ турскитѣ куршуми дѣдо Миланъ остана за винаги сакатъ—единъ куршумъ му строшилъ крака, а другъ пронизалъ врата му. Затова е, деца, дѣдо Миланъ днесъ такъвъ. Но той е герой, герой е той, деца, и вие трѣбва да го почитате. Още сега всички по редъ да му искате прошка и да му цѣлувате ржка.

Нѣщо ни душеше за гърлото. Разказътъ на учителя ни потресе. Просълзени ние улавяхме треперящата ржка на стареца и прилепвахме къмъ нея своитѣ устни.

—Да си живѣ, даскале, стопли ми ти сърдцето! Да си